

ALCAZ

ADAM

Iarna roșie

*

Roman

Cuprins

PROLOG.....	9
ADRIANA 1945-1948.....	33
EVA 1948-1951.....	149
OLGA 1951-1953.....	225

1.

– Ei, bine!, a început mama mea, acum că te-ai instalat ca șef de familie, poți să-mi explici de unde vei aduce banii pentru casă și pentru studiile copiilor mei?

„Copiii mei” însemna, în sufletul ei, Mihai și Alix. Adică doi copii care nu erau ai ei, ignorând sau făcându-se că-l ignoră pe singurul ei vlăstar – eu. Dar atitudinea asta dura de prea multă vreme ca să mă mai simt umilit. Marea mea durere era pierderea tatălui, care m-a părăsit la puțin timp după ce m-a acceptat – și iubit, îndrăznesc să spun – chiar dacă sentimentele astea n-au apărut decât la cei paisprezece ani ai mei.

– Cucoană, i-am răspuns, l-am întâlnit pe domnul Bunescu, la el, la birou. Este de acord să vă asigure, ca văduvă a unuia dintre cei mai vechi colaboratori ai săi, o pensie de o mie cinci sute de lei pe lună... reajustată în funcție de inflație.

– Dar soțul meu îmi aducea dublu!

– Da, Cucoană, dar diferența era prima pentru vânzările lui, care, din nefericire...

– Acum te faci avocatul lui Bunescu?

Am preferat să tac. Mama mea era în stare să-l acuze pe domnul Bunescu de boala tatălui meu. Ea a continuat:

– N-ai răspuns la întrebarea mea!... Nu te uita la mine așa... aștept un răspuns!

– Domnul Bunescu mi-a propus să fiu secretarul lui particular, până la sfârșitul studiilor mele. Și eu am acceptat.

– Și cu cât te plătește?

– Două mii de lei pe lună.

– Și cât ai să-mi dai mie?

– Jumătate.

– Nu-i de ajuns! Tu n-ai nevoie de o mie de lei pentru tine... cu casă, masă, spălat, călcat...

– Dar cu pensia de la domnul Bunescu se ajunge aproape la ce aducea tatăl meu.

– Mai lipsesc cinci sute, dacă știi să calculezi! Eu știu!... Și eu îi vreau!... Copiii mei sunt mari și cheltuielile la fel... Deci, tu îmi dai acești cinci sute care lipsesc, ceea ce face o mie cinci sute... Și, cu asta, am terminat!

– Dar, Cucoană, trebuie să-mi cumpăr cărți și...

– A fi șef de familie, se plătește... Gata!

Mi-a întors spatele, ca să plece din camera mea, dar, înainte de a deschide ușa, s-a oprit. A revenit ca să se așeze pe scaun și să mă întrebe:

– Ai anunțat moartea tatălui tău fraților lui din Oltenia?

– Nu-i cunosc și nu am nici adresa lor.

– N-aveai decât să mi-o ceri!

– Nu m-am gândit... Nu i-am văzut niciodată.

Cu un ton mai calm, a continuat:

– Îmi amintesc de unul dintre ei... Fane cred că-l chema. A venit să ne viziteze acum vreo douăzeci de ani... În sfârșit, nu contează, dar am adresa lor pe undeva. M-am gândit la ei, acum câteva zile. După moartea tatălui lor, care era și tatăl lui Victor, și-au împărțit pământurile și mai știu eu ce, fără să se gândească și la noi.

– Cucoană, dacă am înțeles bine, tatăl meu i-a părăsit când era copil, fiindcă nu era atras de aceste pământuri și nici de munca pe care ele o cereau.

– Ei și?

– Deci, tatăl meu a lăsat pământurile astea fraților lui, pentru că ei le lucrau.

– Ei și?

– Deci, n-a pretins niciodată partea lui de moștenire, la moartea tatălui său, acum opt sau nouă ani, dacă nu mă înșel.

– Ei și?... Dacă el n-a pretins-o, eu o pretind!

– Cum?

– Așa cum auzi. Acum, că tatăl tău a murit și că noi nu mai avem din ce trăi, am dreptul la partea mea de moștenire!... Mă rog, a noastră...

Eram înmărmurit. Mai întâi prin „noi nu mai avem din ce trăi” și, apoi, prin această aviditate pe care o descopeream.

– Și, i-am spus calm, ce vreți să faceți?

– Să te trimit acolo, cu o împuternicire semnată de notar și de mine și de fiul meu Mihai, ca să căpătăm ceea ce ni se cuvine.

– Pământurile?

– Da, pământurile! Dar în bani. Pe care unchii tăi trebuie să ni-i plătească sau, dacă ei nu vor, pe care tu ai să-i obții acolo, vânzând terenurile celor care le doresc.

– Nu sunt de acord.

– Eu nu te întreb dacă ești de acord sau nu, ci să faci ce-ți spun! Dacă refuzi, nu mai ești fiul meu și am să mă adresez unui avocat, care – pentru 25 la sută – o să-i deposedeze pe unchii tăi de tot ce posedă... acești 25 la sută fiind partea ta legală... Știu toate astea, pentru că m-am interesat. 50 la sută sunt pentru mine și voi, copiii lui, va împărțiți ceilalți 50 la sută.

Am privit-o uimit. Nu glumea, era evident, și va face ceea ce-mi spunea. Am vrut să merg mai departe:

– Cucoană, noi suntem trei copii și partea fiecăruia este de 16,5 la sută.

– Ah, tu te gândești la Alix? Ea n-o să primească nimic, fiindcă nu e fiica tatălui vostru.

Și a completat cu o altă răutate:

– Cel puțin pe hârtie... că n-o să aflăm niciodată adevărul!... Mă rog, ea este adoptată, știi bine!

– Cu toate drepturile, totuși!

– În cazul ăsta, o s-o iau pe partea mea... Oricum, a adăugat cu un zâmbet șiret, trebuie să-i asigur o zestre la căsătoria ei.

După câteva clipe de gândire, i-am răspuns:

– În cazul ăsta, de acord.

– Așa te vreau, fiul meu!

Eram sau nu eram fiul ei, după supunerea pe care i-o arătam.

2.

După o săptămână, luam trenul către Craiova, înarmat cu mandatul pe care Cucoana îl redactase la notarul Preda, semnat de toți, inclusiv de Alix (în caz de...), precum și cu copia telegrammei expediate unchiului Fane, anunțând venirea mea și, la cererea mamei mele, scopul acestei vizite.

– Trebuie, spunea ea, să știe ce-i așteaptă... și să se prepare! Și nu uita să-i ameninți că vom pretinde și partea noastră din beneficiile pe care le-au realizat în ultimii opt ani!... În felul ăsta, ai un element în plus pentru negocierile cu ei, dacă se arată prea lacomi...

Trenul de Craiova era și mai încărcat decât cel de Pitești, când m-am dus să-l vad pe fratele meu, în spital, cu un an în urmă. Dar, de data asta, nu mai aveam teama atacurilor din partea avioanelor nemțești, pentru că războiul se terminase, în sfârșit, de câteva luni.

După o noapte întreagă, așezat în culoar pe valiza mea și împiedicat să dorm mai mult de zece minute, împins înapoi și încolo de cei ce căutau un loc, am debarcat la Craiova, cu două ore întârziere. Bineînțeles, nimeni nu mă aștepta la gară. Doreau aceste rude

necunoscute să-mi arate că prezența mea era nedorită?
Urmarea a confirmat această ipoteză.

Cu cincizeci de lei, la care am căzut de acord după o jumătate de oră de târguieli, o căruță găsită la piața mare m-a condus, după amiază, la Daneți-Locusteni, satul tatălui meu. Știam de la el că, în Oltenia, tocmeala este un sport popular, în lipsa altuia.

– Tu vii pentru prima dată la Daneți?, m-a întrebat căruțașul.

– Da.

– De unde?

– De la București.

– Ta!, a făcut el cu limba, înseamnă că ești plin de bani.

– Nu. Sunt student.

– Sunt și studenți bogați.

– Nu eu.

S-a întors, ca să mă vadă mai bine.

– Nu ești prea vorbăreț.

– Da. Mai ales cu cineva care-mi vorbește așa.

– Ah, Domnul dorește să-i spun dumneavoastră!

– Nu, nu asta. Dar speram că se poate vorbi și prietenește.

– Ta!, a repetat el cu limba. După ce mi-ai furat cincizeci de lei?

– Greșeală! Dumneata mi-ai furat cincizeci de lei.

– Brrr!, a strigat, trăgând de hățuri, ca să se oprească. Spune, înainte de a te da jos din căruța mea, pe cine cauți la Daneți?

– Pe unchii mei.

– Și cum se cheamă unchii tăi?

– Logan.

A fluierat, a tăcăit din limbă și și-a invitat caii să pornească din nou cu un „Diii!” modulat. Apoi, a continuat:

– Unchi de tată sau de mamă?

– De tată.

– Și cum îl cheamă?

– Se numea Victor.

– E mort?

– De trei luni.

– Victor... Victor, a mormăit, nu-l cunosc! E plecat de mult, deci?

– Da.

– Era bătrân?

– Cincizeci și șase.

– Ceara mă-sii!... Accident?

– Cancer.

– Ce-i aia?

– O tumoare la intestin.

– Aha! Rac... Rău, foarte rău.

Mi-am amintit că în vestul țării cancerul poartă numele acestui crustaceu, pentru motive pe care le ignoram.

– Loganii sunt oameni legați de țarinile lor. Muncitori de dimineța până seara, dar taciturni... nu ca mine! De altfel, suntem nițel uniți prin legături de sânge, dar în sat suntem așa cam toți... mai mult sau mai puțin.

Apoi a zâmbit sub mustața stufoasă:

– Vezi deci că suntem rude!... Pe care Logan îl cauți, că sunt mai mulți? Unchi, veri...

– Fane.

– Ta!, a făcut iarăși cu limba, nu puteai să alegi altul?

– E singurul pe care mama l-a cunoscut, când a venit să-l vadă pe tata, acum douăzeci de ani. Dar pentru ce-mi spunei că am ales rău? E chiar așa de ciufut?

– Un om dur... Dar, în sfârșit, tu n-ai venit aici ca să-i cauți gâlceavă, nu?

– Nu.

– Atunci, e în regulă... Te las în fața casei lui.